

De av oss ombygde 700 à 800 sentralvarmekjeler for vedfyring er således også godt utstyrt for torvfyring. Det gjelder at torven leveres til anlegg som har det behørige utstyr for øyemedet.

Fyring med ved eller torv i vanlige koksovner.

Det som gjelder for sentralvarmekjeler gjelder også når det skal fyres med ved eller torv i vanlige koksovner, sylinderovner.

Brenslet må ha den riktige tilførsel av primær- og sekundærluft, denne siste må forvarmes.

Vi har satt i fabrikkasjon ventilanordning for dette øyemed.

Arrangementet er billig og enkelt, men effektivt.

De nødvendige ventiler kan påsettes av hvilken som helst nevenyttig mann med nødvendig verktøy.

FYRING MED FRESETORV.

INNLEGG AV INGENIØR R. OTTESEN SEN.

I det foredrag ingeniør Ingerø holdt under Landbruksuken i Oslo den 5. mars d. å. ble nevnt at den såkalte fresetorv kunne anvendes i sentralfyringsanlegg som erstatning for oljefyring. Dette er jo i og for seg helt riktig, idet man går ut fra at foredragsholderen ikke mente at man uten videre kan omsjalt fra oljefyringen til fresetorv.

Det er jo helt klart at en oljedyse ikke har de dimensjoner som en dyse for torv må ha, forutsatt at den samme effekt skal oppnås. Der er imidlertid også et annet punkt å ta hensyn til i dette spørsmål nemlig brenslets kornstørrelse.

Ved støvfyringen spiller kornstørrelsen en stor rolle, og den beste effekt oppnås når denne er så ensartet som mulig.

Torv egnar seg utmerket for støvfyringsanlegg, og undertegnede har hatt anledning til å gjennomføre en rekke sådanne forsøk i stor målestokk ved dampkjeleanlegg og varmeovner i stålverk, og dette med utmerket resultat. For nevnte øyemed er torv et ideelt fyringsmaterielt, da den kan males selv med høy vanngehalt og heller ikke behøver å finmales i den grad som tilfellet er med kullstøv.

Ved et forsøk ble — riktignok ved en feiltagelse — torven malt til støv med 55 % vanngehalt og fyrt i en kullstøvfyring. Resultatet var at fyringen, selv med dette materielt, kunne opprettholdes. Men selvfølgelig kunne under de nevnte omstendigheter effekten ikke bli særlig god. Men eksemplet viser dog klart hva der er mulig.

Selv om torv kan anvendes i støvfyringer med forholdsvis grov kornstørrelse, så mener undertegnede at ingeniør Ingerø går for vidt når han vil anbefale fresetorv direkte til sådant bruk.

Fresetorven har en nokså uensartet kornstørrelse som varierer mellom 0 og ca 4—5 mm. Dessuten inneholder materialet en del fiber som lett vil forårsake driftsforstyrrelser ved forstoppelser i tilførselsapparatene og dysene. Kornstørrelsen 4—5 mm består delvis av kompakte og delvis av bladformede stykker. Disse siste kan uten videre anvendes, da de på grunn av formen holdes svevende i luftstrømmen og forbrenner på veien gjennom fyren. De kompakte stykker ville derimot gå tapt.

Hvis man derimot sender fresematerialet over en sikt og skiller ut fibrene, ullen og de større stykker, vil man oppnå et godt materiale for støvfyring. Det utskilte materiale kan så fyres på en dertil egnet rist, enten alene eller sammen med annet brensel. Fiberne bør dog helst ikke forbrennes, da de med fordel kan anvendes for industrielle øyemed.

Torvbriketter er et utmerket brensel for all slags fyring og vil utvilsomt også egne seg godt for generatorer når en velger et passende brikettformat.

For industrifyringer vil det dog etter min mening være mer fordelaktig å anvende fresetorven direkte uten å gå den lange veien over brikettering. Man vil da få et meget godt og billig brensel. Fresetorven har ved innhøstingen en vanngehalt på 30—50 % og kan med stor fordel fyres på trapperister. Anordnes en stor beholder over risten, med mekanisk tilførsel av brensel, kan fyringen skje helt automatisk.

Denne anordning anvendes ved de store tyske brunkullgruver, hvor brensel har en fuktighetsgehalt på mellom 55 og 60 %, og hvor varmeverdien av kullene er omtrent den samme som av torv.

Da fresematerialet med ca. 35 % vanngehalt veier ca. 250 kg/m³ — altså har et ca. 4 ganger så stort volum som torvbriketter — så er dette jo en ulempe med hensyn til transporten.

Men dette hensyn kan ikke være utslagsgivende for anvendelsen, la man lett kan innrette seg deretter.

Under verdenskrigen ble transportproblemet av torvstrø fordelaktig løst bl. a. av de svenske jernbaner, som anvendte torvstrøfyring på noen av lokomotivene.

Ved industrielle anlegg ligger forholdene betraktelig gunstigere an enn ved lokomotivdrift.

Et billigere brensel enn fresetorv vil neppe kunne påvises, hvis man ikke har enledning til å fyre med avfallsmateriale.
